

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/248/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6812206316
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6812206316.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Klaudie Koskovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 4C/208/2012-62 zo dňa 17. 12. 2013, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh žalobcu, ktorým sa domáhal z titulu majetkovej škody sumy 125,- Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumy 986,54 Eur, zamietol, o trovách konaniach rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepri znal.

Okresný súd pred rozhodnutím vo veci samej uznesením č. k. 4C/208/2012-60 zo dňa 17. 12. 2013 návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol keď mal zato, že nie sú dané dôvody na prerušenie konania, keďže o námietke žalobcu bolo rozhodnuté zákonným postupom, a to rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým rozhodnutím nadriadený súd zákonného sudcu, ktorému vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie, z prejednávania a rozhodovania v tejto veci nevy lúčil. Okresný súd vec právne posúdil podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/ a ods. 2 písm. c/ O. s. p.

Čo sa týka žaloby vo veci samej, okresný súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že v danej veci nie sú splnené hmotnoprávne podmienky v zmysle § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Okresný súd o žiadosti súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, ktorou žiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v konaní Okresného súdu Revúca sp. zn. 5Er/787/2009, pričom žiadosť súdneho exekútora bola súdu doručená dňa 25. 09. 2009. Okresný súd dospel ďalej k záveru, že rozhodnutím, ktorým sa zamietla žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rovnako nie je rozhodnutím nezákonným, pretože v danom prípade nebola žiadnym príslušným orgánom konštatovaná nezákonnosť takéhoto rozhodnutia. Poukázal na povinnosť aj exekučného súdu v každom štádiu exekučného konania skúmať, či rozhodcovský rozsudok (ktorý v exekučnom konaní bol exekučným titulom) nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom a po zistení, že rozhodcovský rozsudok má takéto nedostatky, je povinnosťou exekučného súdu exekúciu zastaviť.

O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p. na základe zásady úspechu, hoci žalovaný mal vo veci plný úspech, v spojení s konaním mu však žiadne trovy nevznikli, preto súd rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to v celom rozsahu. V rozsiahlom odvolaní, okrem iného, namietal najmä porušenie jeho práva na kontradiktórny súdny proces, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň musia mať možnosť sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Uvedené právo bolo žalobcovi upreté, nakoľko pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k návrhu, toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Pred vynesením rozsudku nebol oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť sa vyjadriť. Prvostupňovému súdu vytýkal, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu sám určil. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Žalobca ďalej namietal, že konaním súdu mu bolo upreté, resp. odňaté právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom napriek tomu, že rozhodovanie veci zákonným sudcom je základným predpokladom na splnenie podmienok spravodlivého procesu (rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 345/09). Žalobca v konaní uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému vec bola pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej situácie, okresný súd preto nemal vec meritórne prejednať. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

Krajský súd, ako súd odvolací, prejednal odvolanie v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p.. Odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu vysloveným v napadnutom rozsudku, ako aj s jeho odôvodnením, ktoré je vyčerpávajúce, zrozumiteľné, jasné a presvedčivé, námietky žalovaného uvedené v odvolaní odvolací súd nepovažuje za dôvodné a prijateľné.

K podanému odvolaniu odvolací súd ďalej uvádza:

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi súdu na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil, aj náležite vyhodnotil. Nebolo možné prihliadnuť na námietku žalobcu, že okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces a to z dôvodov, že žalobca mal možnosť oboznámiť

sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne konanie. Pokiaľ žalobca tvrdí, že pred vynesení rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k návrhu a uvedené vyjadrenie mu bolo doručené so samotným rozsudkom vo veci samej, toto tvrdenie žalobcu pravdivé nie je. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že vyjadrenie žalovaného k návrhu žalobcu bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené a toto vyjadrenie právny zástupca žalobcu prevzal dňa 22. 04. 2013. Keďže vyjadrenie žalovaného bolo právnomu zástupcovi žalobcovi riadne doručené a na pojednávanie dňa 17. 12. 2013 bol právny zástupca žalobcu riadne predvolaný a predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 19. 11. 2013, je zrejmé, že bola dodržaná lehota v zmysle § 115 ods. 2 O. s. p. a žalobca mal tak dostatok času na prípravu na pojednávanie a v časovom predstihu mal vedomosť aj o vyjadrení žalovaného v predmetnej veci.

Tvrdenie žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania neobstojí, odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd v súdnej veci nerozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania, okresný súd vo veci vytýčil termín pojednávania na deň 17. 12. 2013, účastníci na toto pojednávanie boli riadne predvolaní. Hoci žalobca bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný a napriek tomu sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčast' neospravedlnil, len podaním zo dňa 12. 12. 2013 súd požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestranného súdu a sudcu.

Keďže žalobca sa z neúčasti na pojednávaní neospravedlnil a ani neuviedol žiaden dôležitý dôvod, pre ktorý sa pojednávania zúčastniť nemohol, okresný súd dôvodne pojednával v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. bez ohľadu na to, že žalobca podal návrh na zrušenie nariadeného pojednávania. Bolo nielen právom, ale aj povinnosťou žalobcu na súdne pojednávanie sa dostaviť. Ak sa žalobca vzdal dobrovoľne tohto práva, nemôže byť prejednanie veci bez jeho prítomnosti na pojednávaní, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný považované za postup súdu, ktorým by mu bola odňatá možnosť zúčastniť sa verejného pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, listinnými dôkazmi, vyjadreniami žalovaného a podobne a teda nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Práve zo správania sa žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu je zrejmá účelovosť konania spočívajúca v marení postupu súdu prejednať vec v primeranej lehote bez prieťahov. Napriek tomu, že na pojednávanie sa nedostavil ani žalovaný, pričom svoju neúčast' písomne vopred ospravedlnil a zároveň uviedol, že nežiada o odročenie pojednávania, okresnému súdu nič nebránilo, aby vec v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. prejednal a vo veci aj rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania.

Vzhľadom na to, že podľa názoru odvolacieho súdu, okresný súd dôvodne zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania s tým, že súčasne žalobcovi nebolo žiadnym spôsobom odňaté právo konať pred súdom, resp. jeho právo na kontradiktórny súdny proces, odvolací súd prejednal následne i rozhodnutie okresného súdu vo veci samej.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom do 31. 12. 2012 štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Žalobca v návrhu na začatie konania tvrdil, že okresný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 26. 01. 2011 (konanie začalo dňa 09. 08. 2009), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia; k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenie tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 535 dní). Okresný súd však z exekučného spisu sp. zn. 5Er/787/2009 zistil, že o žiadosti súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, ktorou požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcií súd rozhodol uznesením č. k. 5Er/787/2009-37 dňa 25. 11. 2010, pričom táto žiadosť bola súdu doručená dňa 25. 09. 2009, súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 29. 12. 2010.

Odvolací súd považuje za správny názor okresného súdu, podľa ktorého lehota 15 dní na preskúmanie exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok, je lehota extrémne krátka vzhľadom na zložitosť veci a význam konania pre oboch účastníkov, pričom jej nedodržanie nemožno bez ďalšieho považovať za nesprávny úradný postup, resp. vysloviť porušenie navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Poukazuje tiež na súdnu prax, v zmysle ktorej lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo exekučného titulu

so zákonom a rozhodne o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia (uzn. ÚS SR sp. zn. II.ÚS 243/2013, IV.ÚS 605/2012).

Okresný súd správne vyhodnotil neexistenciu nároku žalobcu na náhradu majetkovej ujmy a nemajetkovej ujmy, ktorá podľa tvrdenia žalobcu mu mala vzniknúť z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď tento vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Odvolací súd, rovnako ako okresný súd, je toho názoru, že exekučný súd v konaní 5Er/787/2009 vedeného na Okresnom súde Revúca v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. (ďalej len „Exekučný poriadok“) preskúmal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Keďže preskúmaním exekučného titulu vo forme rozhodcovského rozsudku dospel k záveru, že tento exekučný titul je v rozpore so zákonom, dospel exekučný súd k právnemu záveru, že v danej veci nie sú splnené podmienky pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Odvolací súd navyše poukazuje na to, že voči uzneseniu okresného súdu, ktorým súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, oprávnený (v tomto súdnom konaní žalobca) síce podal voči tomuto uzneseniu odvolanie, ale následne odvolanie vzal späť. Okresný súd uznesením zo dňa 23. 06. 2011 exekučné konanie zastavil, toto uznesenie bolo riadne doručené právnemu zástupcovi oprávneného, pričom oprávnený ani voči tomuto uzneseniu odvolanie nepodal, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom 08. 08. 2011. Žalobca teda nevyužil riadne opravné prostriedky a riadnym inštančným postupom sa nedomáhal zmeny, resp. zrušenia uznesenia, ktorým súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a až následne sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mala byť týmto rozhodnutím žalobcovi spôsobená. Správne teda konštatoval okresný súd v odôvodnení rozhodnutia, že rozhodnutím, ktorým žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá, nie je nezákonným rozhodnutím, keďže žiadnym príslušným orgánom nebola konštatovaná nezákonnosť takéhoto rozhodnutia.

Na zdôraznenie správnosti záverov prvostupňového súdu odvolací súd poukazuje na to, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, je zodpovednosť objektívna, bez zreteľa na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak v danej veci vytýkaný nesprávny úradný postup okresného súdu, ďalej existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Prvým a zároveň jedným z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu je práve nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, kedy štát zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z. z. za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Ak prvý a jeden z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, naopak vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že okresný súd postupoval v súlade so zákonom a nebolo zistené, že by okresný súd rozhodoval vo veci so zbytočnými prietahmi, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom, nebol teda zistený jeden zo základných predpokladov vzniku zodpovednosti a preto okresný súd sa dôvodne nezaoberal ďalšími predpokladmi vzniku zodpovednosti a teda existenciou škody príčinnou súvislosťou medzi nesprávnym úradným postupom a touto škodou.

Vzhľadom na uvedené dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania. Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania vychádzal správne z ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní a súčasne správne aplikoval ustanovenie § 151 ods. 1 O. s. p..

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O. s. p. aplikujúc ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p. a ustanovenie § 151 ods. 1 O. s. p. Úspešným účastníkom odvolacieho konania bol žalovaný, žiadne trovy odvolacieho konania si však neuplatnil, súd teda rozhodol, že žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.